

[Henry Christensen.]

fremsettelsen af nogle af lovforslagene, der efter vort skøn kunne og burde have ventet til næste folketingsår. Det beror måske nok i et vist omfang på en politisk afvejning.

Jeg tror, jeg har lov til at sige, at den forrige regering faktisk var nået ganske langt i henseende til at fremsætte de tunge lovforslag tidligt i folketingsåret, og en af vanskelighederne består nok i, at en meget stor del af byrden er fremkommet lige op til eller omkring 15. marts i år. Jeg fremsætter altså ikke mine bemærkninger først og fremmest som en kritik her, men fordi jeg tror, vi her står over for en fælles opgave, som kun kan løses med en virkelig god vilje. Jeg erkender, at det er en vanskelig opgave, men det er nødvendigt at få den løst.

Så vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til det, statsministeren sagde om samarbejdsforholdene. Jeg er tilfreds med, at statsministeren erkender, at det er en rimelig ting at tage op til drøftelse og vurdering, fordi det er afgørende for mulighederne for de politiske resultater. Jeg tror, at statsministeren overhørte det, men jeg erkendte blankt, at i spørgsmålet om vores EF-politik og naturligvis også i spørgsmålet om hovedparten af vores udenrigspolitik samarbejder regeringen med os andre. Det anerkendte jeg, og jeg føjede vist endda til: jeg håber ikke, at denne anerkendelse vil virke skadelig for den del af samarbejdet. Det er vi altså tilfredse med, ingen tvivl om det.

Det, som jeg gjorde gældende, var derimod, at i den indenrigspolitiske lovgivning har situationen været den, at regeringen har kunnet forhandle med bl. a. mit parti i det omfang, som den har kunnet få SF med sig. Når statsministeren beder om at få eksempler, så kunne jeg måske også bede om at få eksempler på, hvornår regeringen har været i stand til at gå til den øvrige del af folketinget og sige: vel, vi kan godt forhandle med jer også om de indenrigspolitiske problemer, skatteproblemer, jordlovsproblemer osv., og det afgørende for vort standpunkt er ikke, hvad SF kan acceptere. Men det har netop været sådan, at i alle situationer, hvor man forsøgte at komme i en realitetsforhandling, var det klart, at afgørende for socialdemokratiets bevægelsesmulighed var, hvad SF ville acceptere af bevægelse fra regeringens side. Jeg har forstået de politiske

motiver hertil, men jeg tror, det er vigtigt for befolkningens forståelse af vilkårene for lovgivningsarbejdet, at den er klar over den snævre og afgørende binding, socialdemokratiet i denne væsentlige del af lovgivningsarbejdet har været i. Jeg siger det som en venlig advarsel til regeringen. Det er ikke, fordi jeg har meget håb om, at man lader sig vejlede af den, men den er faktisk venligt ment.

Jeg vil gerne sige til diskussionen om forsvaret, at vi er tilfredse med, at det nu er gået sådan, som vi også ønskede det, at arbejdet med den kommende forsvarsreform for alvor måtte gå i gang, når vi kendte resultatet også af forsvarskommissionens arbejde og i øvrigt kunne få foretaget de saglige belysninger, der skulle til. Det er, hvad vi er i færd med nu at få klaret op, og derefter bør naturligvis realitetsforhandlingerne omkring landets forsvarsordning komme i gang. Vi oplevede jo et mellem spil, hvor man fornemmede, at regeringspartiet mente, at det kunne lave et forlig med et enkelt parti i løbet af en times tid. Jeg tror nok, det var en lidt letsindig behandling af landets forsvarspolitik. Jeg ved heller ikke, om det var en særlig venlig indbydelse til forhandling med os andre, idet jeg går ud fra, at statsministeren stadig væk lægger vægt på, at der er et bredt grundlag for Danmarks forsvarsordning ikke mindst fra de partier, hvis vælgere i meget høj grad bærer de folkelige byrder ved en forsvarsordning, sådan som vi hidtil har kendt den.

Vi er altså parat til at indgå i en saglig drøftelse og behandling af forsvarsordningen og håber, at der kan komme et resultat også baseret på, hvad statsministeren så klart sagde, at regeringens forslag netop ikke havde til hensigt at forringe forsvarets effektivitet. Så har vi et fornuftigt udgangspunkt, og så må det i meget høj grad blive en saglig behandling, som kan finde sted. Den er vi parat til at deltage i.

Det er klart, at denne debat måtte — det har vi også selv lagt op til i meget høj grad — dreje sig om den økonomiske situation. Økonomiministeren mente, at vi malede så forfærdelig sort. Jeg ved ikke, om vi malede mere sort, end tingene berettiger til. Jeg er ikke indstillet på at male Danmarks økonomi sortere eller at give et mere sort billede af den, end der er baggrund for,